

รายการอ้างอิง

1. วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. ลักษณะผู้เสียหายคดีทางเพศที่มารับการตรวจที่มารับการตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “ปัญหาในการดำเนินคดีละเมิดสิทธิทางเพศ” เอกสารอัดสำเนา; 2533.
2. ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก. สถิติการช่วยเหลือเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิ(2524-2537). เอกสารอัดสำเนา.
3. อัมพล สุอำพัน. ความสำคัญของกุมารแพทย์กับการทารุณทางเพศในเด็ก. จุฬาลงกรณ์เวชสาร 2527. 28:301-311.
4. สำหรับ จิตตินันท์. การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก. บทความประกอบการประชุมทางวิชาการประจำปีครั้งที่ 36 คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
5. นัยนา สุภาพิ่ง. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “ปัญหาในการดำเนินคดีละเมิดสิทธิทางเพศ”. เอกสารอัดสำเนา; 2533.
6. สมาคมสวัสดิการเด็กแห่งประเทศไทย, สภากงศ์การพัฒนาเด็กและเยาวชนและคณะกรรมการกิจการเยาวชนสตรีแห่งชาติและผู้สูงอายุของสภาผู้แทนราษฎร. ข้อเสนอเพื่อปรับปรุงกฎหมายเด็กร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพและ เยาวชน.กรุงเทพฯ:เทคนิคพรินติ้ง, 2536.
7. สำหรับ จิตตินันท์. การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก. เอกสารประกอบการฝึกอบรมการค้นหาเด็กถูกทอดทิ้งและถูกกระทำทารุณในชุมชน, 24-27 สิงหาคม 2536, คณะแพทยศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
8. อุมพร ตรังคสมบัติ, การประเมินและให้ช่วยเหลือเบื้องต้นแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศ. ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536 (เอกสารคำสอน).
9. ปรีทรรศ ศิลปกิจ, การกระทำทารุณทางเพศในเด็ก. วารสารสวนปรุง, 2529; 2(4): 1-6.
10. อรสมุ ลิทธิสาคร, สัมภาษณ์ อัมพล สุอำพัน, “เหยื่อ”, สารคดี, 2537; 10(114).
11. Kaplan and Sadock. Synopsis of Psychiatry Behavioral Science. 7 rd. Roulledge 1994.
12. อลิสา วัชรสินธุ, กลุ่มอาการผิดปกติทางจิตภายหลังประสบเหตุการณ์กระทบกระเทือนรุนแรงในเด็กเล็กที่เกิดขึ้นภายหลังได้รับการทารุณทางเพศ . จุฬาลงกรณ์เวชสาร, 2535 ส.ค.38(7):200-210.
13. อัมพล สุอำพัน, การกระทำทารุณและทอดทิ้งเด็กในจิตเวชเด็กสำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ , 2538 , 200-210.
14. ดวงใจ กสานติกุล, การทารุณกรรมผู้เยาว์. จุฬาลงกรณ์เวชสาร. 2527; 28: 280-285.

15. Crenshaw W B., Bartell P A. and Litchtenberg J W., **Proposed revisions to mandatory reporting laws : An explanatory survey of child protective service agencies.** Child Welfare , 1994; 1(73): 285-295.
16. Furniss T., **The multi-professional handbook of child sexual abuse: integrate management therapy and legal intervention.** Routledge London 1991.
17. Fancourt R., **The medical management of sexual abuse.** Doctor for Sexual Abuse Care. Auckland 1994.
18. Bagley C. and King K. , **Child sexual abuse.** Tavistock Routledge London, 1990.
19. สรรพสิทธิ์ คุมพ์ประพันธ์ , **เอกสารประกอบการเสวนาการค้นหาวិธีการพิทักษ์สิทธิเด็กในกระบวนการยุติธรรม.** 31 ต.ค. 2538 ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก.
20. วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล, **สิทธิของเหยื่อ กรณีเด็ก.** บทบัณฑิตย : 48(1), 112-121.
21. อุมภาพร ตรีศมบัติ, **การประเมินและให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ.** บทความประกอบการประชุมทางวิชาการประจำปี ครั้งที่ 36 คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 13-17 มีนาคม 2538.
22. Bentovim A., **สรุปการอบรมเรื่องการบำบัดฟื้นฟูเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิ.** 6-8 ม.ค. 2540 มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
23. Andrew D. and Lamond P., **The impact of mandatory reporting legislation on reporting legislation on reporting behavior.** Child and neglect, 1989 ; 13, 471-480.
24. Myers J.B., **Experts testimony regarding child sexual abuse.** Child abuse and neglect , 1993;17,175- 185.
25. Hartman G.L. Karson H. and Whitcomb B., **Prosecution of child sexual : Which causes are accepted?.**1994; 18(8), 663-677.
26. Cross T.P., Vos E.D. and Whitcomb B.. **Prosecution of child sexual: Which cases are accepted ?.**1994; 18(8), 663-677.
27. Deblinger E., Lippmann J., Stuaffer L. and Finkel M ., **Personal versus professional responses to child sexual abuse allegations .** Child abuse and neglect, 1994; 18(8) , 679-682.
28. Fargason C.A., Barnes D., **Enhancing multi-agency collaboration in the management of child sexual abuse.** Child abuse and neglect , 1994 ; 18(10) , 859-869.
29. Obenlander L.B., **Psycholegal issues in child sexual abuse evaluations: A survey of forensic mental health professionals.** Child abuse and neglect, 1994; 18(10), 859-869.

30. จรรย์ยา นิตยส์วรรณ, ทศนะของนักวิชาการต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2537.
31. สมลักษณ์ ขนอม, การคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กถูกทารุณในครอบครัว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2537.
32. นาถวดี พักคง, มาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกทำร้ายโดยบุคคลในครอบครัว . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
33. คงสิทธิ์ ศรีทอง, การคุ้มครองผู้เสียหายในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
34. สาทิต ไช้สถิตย์, การป้องกันและคุ้มครองเด็กต่อการกระทำความผิดฐานข่มขืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
35. สมลักษณ์ ตันพิสุทธิ์, ความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติของครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครต่อปัญหาการทารุณเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก มหาวิทยาลัยมหิดล , 2538 .
36. Pfeiffer, J.W., Theories and model in applied Behavioral Science, Pfeiffer and company, San Diego , 2, 1991
37. Linstone and Turoff, The Delphi Method Technique and Applications MA: Addison - Wesley, 1975.
38. จุมพล พูลภัทรชีวิน, เดลฟายเทนิค .วารสารวิจัยการศึกษา, 2529: 23-30.
39. Bunning R.L. The Delphi technique : A projection of tool for serious inquiring , in Jones , J.E. and Pfeiffer, J.W. , eds The 1979 Annual Handbook for Group facilitators . La Jolla, CA : University Associates , inc .1979.
40. บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ . กรุงเทพฯ : คณะสังคมสงเคราะห์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล , 2531.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ ในการตรวจแบบสอบถาม

1. ร.ศ. นพ. อัมพล สุอำพัน
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ร.ศ.พญ. อลิสา วัชรสินธุ
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์เตือนใจ อินทุโสมา
นักสังคมสงเคราะห์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. คุณสรพรพิทธิ์ คุมพ์ประพันธ์
ผู้อำนวยการมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
5. ร.ศ. ดร.เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์
รองคณบดี ฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินแบบสอบถามสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

การวิจัยเรื่อง “ การพัฒนากระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ”

โดย

นส. พยงค์ศรี ชันธิกุล

นิสิตปริญญาโทสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผศ.อลิสสา วัชรสินธุ์

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ศ. วิทิต มันทาภรณ์

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาเรื่องเด็กถูกล่วงเกินทางเพศเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานเนื่องจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ปัญหานี้ยิ่งขยายตัวและทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นดังจะเห็นได้จากการรายงานของสื่อมวลชนแทบทุกวัน และจากสถิติคดีความผิดเกี่ยวกับเพศของกรมตำรวจซึ่งเพิ่มขึ้นทุกปี ทำให้ตระหนักว่าปัญหานี้เป็นปัญหาใหญ่ในสังคมปัจจุบัน

เมื่อมีการรายงานหรือพบว่าเกิดการล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก จะต้องมึ้นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ในการให้การช่วยเหลือเด็กโดยตรง กลุ่มนักวิชาชีพเหล่านี้ได้แก่ตำรวจ แพทย์ จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ นักกฎหมาย นักจิตวิทยา เพราะการกระทำทารุณทางเพศต่อเด็กนอกจากเป็นความผิดทางกฎหมายแล้วยังมีผลกระทบต่อตัวเด็กโดยตรง ทั้งทางร่างกายและจิตใจเกิดขึ้นทั้งในระยะสั้นและระยะยาว กระบวนการที่ช่วยเหลือเด็กมีทั้งกระบวนการทางกฎหมาย การให้การสังคมสงเคราะห์ในรายที่จำเป็น รวมทั้งต้องมีกระบวนการบำบัดฟื้นฟูเด็กและครอบครัวอย่างเหมาะสม เพื่อที่จะช่วยเด็กให้มีความสามารถดำรงชีวิตให้เป็นปกติสุขต่อไป

จากที่ผ่านมามีหลายหน่วยงานที่ทำหน้าที่ดำเนินการช่วยเหลือได้พบปัญหาและอุปสรรคต่างกันไป ในการดำเนินการช่วยเหลือเหล่านี้ยังไม่มีกระบวนการรวบรวมแนวความคิดในกระบวนการช่วยเหลือที่เหมาะสมของทุกหน่วยงาน

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีการขอความร่วมมือผู้ที่มีประสบการณ์และผู้เชี่ยวชาญในด้านปัญหาเด็กถูกล่วงเกินทางเพศโดยตรง โดยให้แสดงความคิดเห็นในกระบวนการที่ควรจะเป็น และในด้านต่างที่ได้ดำเนินการอยู่ เพื่อเป็นการรวบรวมความคิดเห็นเหล่านี้ให้เป็นความคิดเห็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบกระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศที่มีอยู่ในสังคมไทย
2. เพื่อศึกษาแนวคิดและวิธีการปฏิบัติของกลุ่มวิชาชีพที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง
3. เพื่อศึกษาปัญหาในการปฏิบัติในการดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

คำถามการวิจัย

การดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศควรเป็นรูปแบบใด

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอเข้าพบผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำการสัมภาษณ์ โดยใช้กระบวนการเดอลฟาย 3 รอบ

แบบสอบถามรอบที่ 1

เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญ แสดงความคิดเห็นส่วนตัวอย่างกว้างขวาง ในเรื่องกระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

แบบสอบถามรอบที่ 2

สร้างขึ้นโดยวิเคราะห์ความเห็นผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 1 รวมถึงการศึกษาจากแหล่งข้อมูลอื่นๆ ร่วมกับการปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านให้นำหนักในเรื่องรูปแบบของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

แบบสอบถามรอบที่ 3

มีข้อความแบบเดียวกับแบบสอบถามในรอบที่ 2 ทุกประการ แต่ได้เพิ่มเติมการนำเสนอค่าทางสถิติอันได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และฐานนิยม (Mode) ในแต่ละข้อความของแบบสอบถามในรอบที่ 3 นี้ จะมีค่าสถิติค่าตอบของผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 2 การตอบแบบสอบถามในรอบที่ 3 นี้ ผู้เชี่ยวชาญจะได้ทราบความคิดเห็นของกลุ่มเป็นรายชื่อ แล้วยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านได้ทบทวนคำตอบเดิม ในรอบที่ 2 ซึ่งอาจจะเปลี่ยนแปลงหรือยืนยันคำตอบเดิมก็ได้

กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงคำตอบหรือหากยืนยันคำตอบเดิมในการตอบแบบสอบถามรอบที่ 3 นี้ไม่ได้อยู่ในขอบเขตพิสัยระหว่างควอไทล์ จะขอให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน แสดงเหตุผลสำหรับคำตอบในแต่ละข้อที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตพิสัยระหว่างควอไทล์

ในการสรุปการพัฒนาการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ โดยนำเอาคำตอบของผู้เชี่ยวชาญในแบบสอบถามรอบที่ 3 มาวิเคราะห์และแปรผลเท่านั้น ซึ่งพิจารณาผลการคำนวณข้อคำถามในแต่ละข้อ ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไป ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.5 และค่าความต่างระหว่าง มัธยฐานกับค่าฐานนิยมในแต่ละข้อคำถามไม่เกิน 1 มาสรุปรวมในเรื่องการพัฒนากระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

1. ได้มีการรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์จากผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศในประเทศไทย
2. เพื่อให้การดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณโดยเกิดผลกระทบทางลบต่อเด็กให้น้อยที่สุด
3. ข้อความที่ได้จากการวิจัยเป็นข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการตัดสินใจ กำหนดนโยบายจากผู้บริหารงานด้านการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ ทั้งภาครัฐและเอกชน และผู้ปฏิบัติงานได้ใช้เป็นข้อพิจารณานำไปปรับปรุงและพัฒนาารูปแบบของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศให้มีความเหมาะสม มีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ขององค์กรนั้น
4. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาเรื่องนี้ต่อไป

แบบสอบถาม รอบที่ 1 เรื่อง การพัฒนากระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

คำชี้แจง แบบสอบถามตามระบบเดลฟายรอบที่ 1 นี้ เป็นการแสดงความคิดเห็นตอบแบบสอบถามชนิดปลายเปิด โดยแบ่งตามหัวข้อด้านการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศต่อไปนี้

เด็กถูกล่วงเกินทางเพศ หมายถึง เด็กอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 18 ปี ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะได้ไปเกี่ยวข้องกับทางเพศ หรือถูกล่วงเกินทางเพศ โดยที่เด็กยังไม่แน่ใจ ไม่ยินยอม หรือไม่อาจปฏิเสธได้ ตลอดจนผู้ใหญ่มีการกระทำต่อเด็กในลักษณะที่สังคมไม่ยอมรับ ในกรณีนี้ศึกษาเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศตั้งแต่การกระทำอนาจาร ไปจนถึงการข่มขืนกระทำชำเรา

กรณีตัวอย่าง

เด็กหญิงนิตบ้านอยู่จังหวัดสระแก้วติดชายแดนเขมร พ่อแม่ของเธออพยพมาจากอีสาน แม่มีอาชีพทำนา พ่อลักลอบค้าขายของเถื่อนเล็กน้อย ๆ ราบได้ไม่แน่นอน

นิตมีพี่ชายอีกคนอายุ 12 ปี ฐานะทางบ้านยากจน อยู่กันอย่างไม่มีความสุขเพราะ พ่อแม่ ทะเลาะตบตีกันทุกวัน นิตเติบโตมาโดยที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่ ถูกทอดทิ้งบ่อยครั้ง ยิ่งไปกว่านั้น พ่อและพี่ชายวัย 12 ปีที่เห็นนิตเป็นเหยื่อทางเพศ สร้างตราบาปให้แก่ชีวิตของนิตตั้งแต่เธออายุ เพียง 8 ขวบ นิตตกเป็นเหยื่อทางเพศของพ่อมานานถึง 2 ปี จนเด็กน้อยชินชากับเรื่องทาง เพศ ชอบพูดเล่าเรื่องเพศให้กับเพื่อนฟังอยู่เสมอ ชอบพูดคำสบถและคำหยาบ มีความสนใจ เรื่องเพศและเพศตรงข้ามเป็นพิเศษ เพื่อนบ้านได้เห็นภาพทั้งกลางคืนและกลางวัน เพราะสภาพ บ้านของนิตที่เป็นไม้เก่าไม่มีฝา

นิตไม่เคยได้รับความรักจากใครในโลก เพราะแม้แต่แม่ของเธอ จะทราบและรับรู้ในสิ่ง ที่สามีและลูกชายกระทำกับนิตมาตลอด แม่ก็ไม่ได้อุปถัมภ์นิต กลับปล่อยทุกอย่างเลยตามเลย นิต มีอาการของโรคลมบ้าหมูเวลามีอาการเครียดจัด เธอจะชักและเกร็ง ด้วยการเติบโตมาอย่างไม่มี ใครอบรม เธอไม่สามารถแยกแยะดีชั่วได้ เด็กหญิงจึงทำทุกอย่างตามสัญชาตญาณที่ตนคิดและ รู้สึก โดยไม่มีการกลั่นกรอง

ในที่สุดเพื่อนบ้านทนเห็นเธอถูกล่วงเกินต่อไปไม่ไหว ได้แจ้งให้หน่วยงานคุ้มครองสวัสดิ ภาพเด็กนำตัวเด็กหญิงออกจากสภาพที่เป็นอยู่ที่นี่ แรกๆ เด็กหญิงนิตรู้สึกปลอดภัยจากการ ทารุณ รู้สึกดีใจที่ออกมาเห็นโลกภายนอก แต่ความรู้สึกเจ็บแค้นไม่ได้หายไปไหน ขณะที่ เธออยู่บ้านดูแลเด็กในหน่วยงานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กนั้น มีเพื่อนเด็กด้วยกันบอกเธอว่าจะมี วิธีจัดการกับคนที่ทำร้ายเธอ เธอจึงบอกกับผู้ดูแลแล้วเธออยากจะทำร้ายจับพ่อกับพี่ของเธอ

เมื่อเจ้าหน้าที่ได้พาเธอไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานสอบสวนที่เป็นผู้ชาย ถามเธอว่ามีใครทำร้ายเธอ เด็กหญิงนิตรู้สึกกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอถูกซักถามมากมาย หลายคำถาม จนกระทั่งเธอรู้สึกเหมือนกับเป็นคนที่ทำผิดเสียเอง

เธอต้องมาให้การที่สถานีตำรวจ มาโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกาย รวมถึงการตรวจภายใน เธอรู้สึกไม่ชอบ รู้สึกอาย ต่อจากนั้นเธอเริ่มกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ผ่ายผอมลงทุกวัน ผวากับ เหตุการณ์ที่เจอและชักเกร็งเมื่อเครียด

อาทิตย์ถัดมาเธอต้องมาพบจิตแพทย์เพื่อรักษาอาการทางจิต อาการของเธอดีขึ้นตาม ลำดับแต่ด้วยความบอบช้ำทางจิตที่ได้รับ ทำให้เมื่อเข้ามาให้การเป็นพยานในศาล เธอให้ การสับสน ไม่สามารถจะเล่าเรื่องราวได้อย่างต่อเนื่อง เธอร้องไห้ตลอดเวลา จนศาลต้องเลื่อน การพิจารณาออกไป

แม่ของเธอเริ่มติดต่อเข้ามาและขอให้เธอยุติกระบวนการต่างๆ แม่บอกว่าถ้าพ่อเข้าคุก แม่จะทำยังไง ใครจะเลี้ยงดูแม่กับพี่ นิตเริ่มคิดแล้วกลับมามีอาการเครียดอีก

ข้อที่ 1 จากกรณีตัวอย่าง ท่านมีประสบการณ์ในการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศคล้ายกับ ในตัวอย่างหรือไม่

หากเคยมีประสบการณ์เป็นกรณีเช่นใด

ท่านมีวิธีการจัดการดำเนินการอย่างไร

ข้อที่ 2 ท่านคิดว่าขั้นตอนหรือกระบวนการการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศในปัจจุบัน ไม่
ว่าจะในการดำเนินการทางกฎหมาย การบำบัดฟื้นฟู และการติดตามดูแลให้การช่วย
เหลือ ได้แก่อะไรบ้าง

ข้อที่ 3 ท่านคิดว่าท่านมีวิธีปฏิบัติหรือบทบาทในการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศในด้านใด
บ้าง

ข้อที่ 4 จากประสบการณ์ของท่าน ๆ พบปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานอย่างไร

ข้อที่ 5 ท่านมีวิธีแก้ไขเมื่อเกิดปัญหาอย่างไรบ้าง

ข้อที่ 6 ท่านคิดว่ากระบวนการช่วยเหลือที่เหมาะสมควรจะเป็นอย่างไร

ความคิดเห็นดังกล่าวของท่านทั้งหมดนี้ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อการวิจัยเป็นอย่างยิ่ง และขอ
ความกรุณาจากท่านได้โปรดแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถามรอบนี้ทุกข้อ เพื่อความเที่ยงตรง
สำหรับการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

น.ส.พยงค์ศรี ชันธิกุล

แบบสอบถามรอบที่ 2

กระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศ

ในการดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ดังนั้นการใช้ทีมสหวิชาชีพ(เช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ นักกฎหมาย อัยการ ทนาย ตำรวจ แพทย์ทั่วไป จิตแพทย์เด็ก)เข้ามาจัดการจึงเป็นเรื่องที่จำเป็น ดังนั้นจากการรวบรวมแต่ละวิชาชีพมีบทบาทในการช่วยเหลือที่แตกต่างกันไป ในฐานะที่ท่านเป็นนักวิชาชีพท่านคิดว่าบทบาทหน้าที่ที่ได้รวบรวมไว้มีความเหมาะสมเพียงใด หากท่านมีข้อเสนอแนะใดเพิ่มเติมกรุณาแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถามนี้ด้วย

เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ (เด็กถูกกระทำทารุณทางเพศ) หมายถึง การล่วงเกินทางเพศต่อเด็กผู้ซึ่งยังพัฒนาไม่เต็มที่โดยที่เด็กยังไม่เข้าใจ ไม่ได้เอ่ยปากยินยอม และผู้ใหญ่ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะที่สังคมไม่ยอมรับ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เด็กเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ โดยที่เด็กยังไม่เจริญเติบโตถึงวุฒิภาวะพอที่จะเข้าใจการกระทำเหล่านี้ หรือตกลงยินยอมร่วมในการกระทำนั้นได้

ในงานวิจัยนี้เน้นเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศโดยบุคคลที่อยู่ในครอบครัว โดยมีการกระทำตั้งแต่ก่อนอายุสามขวบถึงมีเพศสัมพันธ์จนถึงการมีเพศสัมพันธ์

ให้ท่านทำเครื่องหมาย X บนตัวเลข ตามความคิดเห็นของท่าน

-จากประสบการณ์ท่านคิดว่ามีความจำเป็นเพียงใดในการเข้ามาดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

จำเป็นมากที่สุด 5 4 3 2 1 ไม่จำเป็นอย่างยิ่ง

-ท่านคิดว่ากระบวนการช่วยเหลือที่เป็นอยู่ในปัจจุบันมีความเหมาะสมเท่าใด

เหมาะสมมากที่สุด 5 4 3 2 1 ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

คำชี้แจง แบบสอบถามรอบที่ 2 เป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อให้ท่านได้แสดงความคิดเห็นที่ตรงกับท่านมากที่สุด แล้วประเมินค่าข้อความที่เกี่ยวกับรูปแบบของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศ โดยให้ท่านเขียนเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่อง "เห็นด้วยกับข้อความ" ซึ่งมีความหมายของตัวเลขคะแนนดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตัวอย่าง

ข้อ ที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
0	รูปแบบของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศควรมีให้ชัดเจน					

จากตัวอย่าง แสดงว่าท่านเห็นด้วยมากที่สุดกับข้อความ รูปแบบการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศควรมีให้ชัดเจน

ประเด็นข้อความ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์รวบรวมและเรียบเรียงจากที่ท่านได้ตอบแบบสอบถามในรอบที่ 1 และแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ตลอดจนปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งสองท่าน ในการนี้ได้รวบรวมความคิดเห็นที่เหมือนกันไว้ด้วยกัน โดยพยายามที่จะคงคำศัพท์ และสำนวนภาษาเดิมไว้ ซึ่งครอบคลุมในประเด็นของข้อความที่ได้เกี่ยวกับกระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศรวม 5 ด้าน

โปรดกรุณาตอบทุกข้อ เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ท่านเห็นว่าเป็นการดำเนินการที่เหมาะสม

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
1. การดำเนินการทางกฎหมายโดยรวม เช่น การร้องทุกข์ 1. เมื่อท่านได้รับแจ้ง Case จะต้องใช้วิธีการทางสังคมสงเคราะห์ให้การช่วยเหลือเด็กและครอบครัวก่อนที่จะพิจารณาดำเนินการทางกฎหมาย						
2. การดำเนินการช่วยเหลือต้องอาศัยทีมสหวิชาชีพ ร่วมประชุมปรึกษากันถึงผลกระทบที่จะเกิดต่อเด็ก ในการเลือกการจัดการกับเด็กในแต่ละวิธีเช่น การจัดการทางกฎหมาย การจัดการทางสังคมสงเคราะห์						
3. จำเป็นต้องมีหน่วยงานที่ช่วยประสานงานในระหว่างทีมสหวิชาชีพที่ให้การช่วยเหลือเมื่อไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง						
4. เมื่อตกลงในทีมสหวิชาชีพไม่เป็นเอกฉันท์ จำเป็นต้องมีผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ ความเชี่ยวชาญ และมองการณ์ไกลสำหรับอนาคตของเด็ก						
5. การนำตำรวจเข้ามาช่วยประสานงานในการจับกุม ควรพิจารณาเป็นรายไป โดยเน้นผลประโยชน์สูงสุดคือตัวเด็ก ว่าเด็กได้รับผลกระทบหรือไม่						
6. การตกลงเจรจาประนีประนอมกับผู้กระทำต่อเด็ก มีประโยชน์มากในการพิจารณาเรื่องประโยชน์สูงสุดของเด็ก						
7. การนำตำรวจไปจับทำให้การตัดสินใจของครอบครัวเกิดความเสียใจภายหลัง						
8. ต้องมีการสืบข้อเท็จจริงตามองค์ประกอบทางกฎหมายเพื่อพิจารณาว่าจะดำเนินคดีหรือไม่						
9. เนื่องจากเด็กเป็นผู้เสียประโยชน์ จึงจำเป็นต้องรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตนเองในขั้นตอนใด						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
10. ก่อนที่จะส่งเด็กไปพบตำรวจ ควรให้เด็กได้รับการประเมินจากจิตแพทย์ เพื่อให้เด็กได้จัดการกับความขัดแย้งภายในใจก่อน เมื่อเด็กดีขึ้นจึงให้เล่าเหตุการณ์หรือเป็นพยาน						
11. นักวิชาชีพที่ทำงานกับเด็กควรมีกฎหมายรองรับในการช่วยเหลือเด็ก เช่นการรายงานว่ามีเด็กถูกล่วงเกิน การใช้อำนาจในการแยกเด็ก						
12. เด็กควรได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยตั้งแต่เริ่มร้องเรียน						
13. ควรมีการทำความเข้าใจเรื่องการร้องทุกข์กับเด็กผู้เสียหายก่อน เพื่อสามารถให้ความคุ้มครองเด็กได้ถูกต้องตรงจุด						
14. มีความจำเป็นมากในการเตรียมความพร้อม (คือการเตรียมตัวเด็กให้พบกับพนักงานสอบสวนของรัฐ พนักงานอัยการ ศาล โดยการซักซ้อมความเข้าใจกับตัวเด็กถึงกระบวนการทางกฎหมายและผลกระทบของกระบวนการยุติธรรมต่อเด็ก) ก่อนการสอบปากคำ						
15. ในการเตรียมความพร้อมต้องคำนึงถึง อายุ เพศ วุฒิภาวะ						
16. ในการเตรียมความพร้อม ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความผูกพันระหว่างเด็กและผู้ที่เกี่ยวข้อง						
17. เมื่อเด็กไปให้การต่อพนักงานสอบสวน ในกรณีที่เด็กสามารถพูดได้แต่ไม่ยอมพูด ควรมีการฝึกรอบรมพิเศษให้กับผู้ที่ซักถาม						
18. ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความลับที่เด็กปกปิด						
19. ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความผูกพันระหว่างเด็กและคู่ครองของผู้ที่เกี่ยวข้อง						
20. สิ่งที่สำคัญในขั้นตอนนี้คือ การแสวงหาข้อเท็จจริงจากเด็กให้ได้ไม่ว่าจะโดยนักวิชาชีพใด ตามข้อเท็จจริงที่จำเป็นในสาขาวิชาชีพนั้น ๆ						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
21 การแสวงหาข้อเท็จจริงจากเด็กสามารถใช้วิธีใด ๆ ก็ได้ เช่นการใช้ Play Therapy การใช้ Anatomical dolls การถามให้เด็กเล่าเรื่อง การยกตัวอย่างของเด็กอื่น						
22 จำเป็นต้องคำนึงถึงลักษณะของเด็กโดยทั่วไป รวมถึงความพิการของเด็ก ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจ						
23 ควรมีการสอบปากคำเด็กในห้องที่จัดไว้เฉพาะ โดยกระทำการไม่ปะปนกับผู้ใหญ่ เป็นห้องที่มีความเป็นส่วนตัว						
24 ห้องสอบสวนมีบรรยากาศความเป็นกันเอง มีความเป็นมิตร มีความปลอดภัย						
25 ควรมีนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาเด็กหรือบุคคลที่เด็กขอเข้าร่วมในการสอบปากคำด้วย						
26 ควรจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงของการสอบปากคำดังกล่าวไว้ - เพื่อเป็นพยานหลักฐาน						
27 - เพื่อป้องกันการเปลี่ยนคำให้การ						
28 กรณีที่เด็กสามารถบอกเล่าได้ด้วยคำพูดหรือการเขียน พนักงานสอบสวนควรใช้คำถามเปิดมีความชัดเจน						
29 - ระมัดระวังคำถามที่กระทบกระเทือนจิตใจเด็ก						
30 - คำถามควรมีความเป็นกลาง						
31 - ไม่เป็นการถามนำ						
32 - ไม่มีทัศนคติหรือความเห็นส่วนตัว						
33 กรณีที่เด็กไม่สามารถบอกเล่าได้ด้วยคำพูดหรือการเขียน จำเป็นต้องใช้จิตแพทย์ เข้ามาช่วยเหลือในการสอบสวนซึ่งมีวิธีการเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง เช่น การวาดภาพ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การใช้ตุ๊กตา (Anatomical Dolls)						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
34 ผู้สัมภาษณ์เด็กจำเป็นต้องมีความรู้องค์ประกอบในการเอาผิดทางกฎหมาย						
35 นักวิชาชีพที่ให้การช่วยเหลือเด็กจำเป็นต้องรู้โครงสร้าง การปฏิบัติงาน						
36 ผู้ที่ซักถามเด็กควรมีท่าทีที่สุภาพ อ่อนโยน						
37 การใช้ภาษากับเด็กต้องเป็นภาษาที่สื่อความหมายชัดเจนและเหมาะสม						
38 - เป็นภาษาที่ง่ายต่อความเข้าใจของเด็ก						
39 - โดยคำนึงถึงสภาพร่างกายและจิตใจที่อ่อนแอของเด็ก						
40- อีกทั้งยังไม่ส่งผลต่อสภาพจิตใจและผลการสอบสวนไม่ให้คลาดเคลื่อน						
41 ผู้สัมภาษณ์ควรเป็นเพศเดียวกับผู้เสียหาย						
42 ในทางปฏิบัติการใช้ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงทำให้เข้าใจเด็กได้มากกว่า						
43 บุคลิกของผู้สัมภาษณ์มีผลมากกว่าเพศ						
44 ผู้สัมภาษณ์ควรได้รับการฝึกอบรม ฝึกฝนอย่างเชี่ยวชาญในเรื่องจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก						
45 ควรมีวิธีการให้ผู้เสียหายสามารถระบุหรือยืนยันตัวผู้กระทำผิดโดยไม่ต้องมีการเผชิญหน้า						
46 เด็กควรมีผู้แทนเฉพาะคดีในการยื่นคำร้องต่อศาล ไม่จำกัดในคดีแพ่ง คดีอาญา						
47 ควรแบ่งแยกวิธีปฏิบัติต่อผู้ใหญ่และวิธีปฏิบัติต่อเด็ก						
48 เด็กผู้เสียหายหรือพยานเด็กควรได้รับการคุ้มครองปลอดภัยจากการคุกคามทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากผู้กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ในครอบครัวหรือนอกครอบครัว						
49 เมื่อพนักงานสอบสวนได้หลักฐานพร้อมแล้วจึงส่งเรื่องให้อัยการดำเนินการฟ้องร้องโดยทันที						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
50 เมื่อพนักงานสอบสวนได้หลักฐานพร้อม ถึงแม้มีพยานหลักฐานที่มีมูลเช่นเห็นว่ามีกรกระทำคามผิดเกิดขึ้นจริง พนักงานสอบสวนจะใช้ดุลยพินิจในเรื่องการสั่งให้อัยการดำเนินการฟ้องร้อง						
51 เมื่อเกิดการล่วงเกินโดยบุคคลในครอบครัว จะต้องมีการฟังความเห็นจากบุคคลากรในวิชาชีพอื่น ที่อยู่ในทีมสหวิชาชีพ						
52 การสอบสวนให้ได้หลักฐานสมบูรณ์ ควรมีทีมสหวิชาชีพร่วมพิจารณาประกอบด้วย						
53 พยานผู้เชี่ยวชาญสามารถพิสูจน์และระบุตัวผู้กระทำผิดหากมีหลักฐานเพียงพอ						
54 พยานผู้เชี่ยวชาญมีน้ำหนักมากกว่าพยานทั่วไป เนื่องจากได้ข้อเท็จจริงโดยการอาศัยความรู้ทางวิชาการ ตามกระบวนการการหาข้อเท็จจริง						
55 ในการที่พนักงานอัยการสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องนอกจากพยานหลักฐาน จำเป็นต้องมีประเด็นอื่น (เช่น การจัดการอนาคตเด็ก การศึกษาของเด็ก ด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิต) มาร่วมพิจารณาประกอบการสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องด้วย						
56 พนักงานสอบสวนควรคำนึงถึงประเด็นที่นำมาพิจารณาร่วมในการสั่งฟ้องคือ การฟ้องมีประโยชน์สาธารณะ						
57 ควรคำนึงถึงประเด็นที่นำมาพิจารณาร่วมในการมีความเห็นสั่งฟ้องว่ามีประโยชน์สูงสุดต่อเด็กหรือไม่						
58 การใช้ดุลยพินิจในการฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีอัยการใช้ดุลยพินิจแต่เพียงลำพัง						
59 การใช้ดุลยพินิจในการฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีพนักงานอัยการควรใช้ดุลยพินิจและอาศัยความเห็นของผู้เชี่ยวชาญสาขาอื่นประกอบด้วย						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
60 พนักงานอัยการควรใช้ดุลยพินิจนอกเหนือจากกระบวนการทางอาญาเช่นวิธีการเพื่อความปลอดภัยเสนอต่อศาลในการเพิกถอนอำนาจปกครอง						
61 จำเป็นต้องมีผู้คุ้มครองดูแลเด็กชั่วคราวระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี						
2. การกระทำที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม : การสืบสวน สอบสวนคดี การให้การ การเป็นพยานในศาล 2.1 กรณีเด็กมาให้การเป็นพยานในศาลควรมีการเตรียมความพร้อมของเด็กในการให้การในห้องพิจารณาคดี						
ผู้ที่เตรียมเด็กควรมีความรู้ในทางจิตวิทยา และรู้ขั้นตอนการดำเนินการทางกฎหมายเป็นอย่างดี						
2.2 ควรพาเด็กไปพบผู้พิพากษาหลังจากที่ได้เห็นจากในห้องพิจารณาคดีอื่น ๆ ให้เด็กเกิดความเข้าใจ ค้นเคยกับหน้าที่ของผู้พิพากษา (โดยที่ผู้พิพากษา ที่พาไปพบนั้นไม่ใช่ผู้ที่จะนั่งพิจารณาคดีเอง) เพื่อแสดงให้เด็กเกิดความพร้อม และเห็นถึงขั้นตอนที่ปฏิบัติต่อเด็ก						
2.3 ควรมีการพาเด็กไปพบผู้พิพากษาหลังจากที่ได้เห็นจากในห้องพิจารณาคดี เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พิพากษาพร้อมที่จะฟังความเห็นรวมถึงมีความพร้อมที่จะคุ้มครองเด็ก						
2.3.1 ควรจัดให้เด็ก(โจทก์)อยู่ในห้องให้การอื่นที่ไม่ใช่ห้องห้องพิจารณาคดีโดยใช้ VDO link ให้การต่อทนายจำเลย โดยที่เด็กไม่ต้องเผชิญหน้ากับผู้อื่นนอกจากผู้ที่สัมภาษณ์						
2.3.2 ควรจัดให้บุคคลที่สอบถามเด็ก(ทนายและอัยการ)ถามคำถามผ่านนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ โดยถ่ายทอดภาพและเสียงของการเบิกความของพยานผู้เสียหายไปยังห้องพิจารณาคดี						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
2.4 ควรจะมีกระบวนการที่แก้ไขการชักค้ำซึ่งจะก่อผลต่อจิตใจเด็กโดยตรง						
2.5 ในการสืบพยานเด็ก ควรมีวิธีการในการแก้ปัญหากรณีที่เด็กไม่สามารถมาให้การได้						
2.6 กรณีไม่มีเด็กที่เป็นพยานมาเบิกความในชั้นศาล ควรให้ศาลรับฟังสื่อบันทึกภาพและเสียงคำให้การพยานเด็กนั้นที่ทําไว้ในชั้นสอบสวน เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความในชั้นศาลได้						
2.7 ควรให้สืบพยานไว้ทันทีก่อนคดีถึงศาลเพื่อป้องกันการถูกคุกคาม						
2.8 กรณีเด็กถูกล่วงเกินทางเพศ (เช่นการพยายามมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ถูกข่มขืน ถูกกระทำชำเรา รวมกรณีเด็กชายถูกกระทำทางทวารหนัก) เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก ควรจะมีการดำเนินการทางอาญา						
-ควรมีการบำบัดฟื้นฟูเด็กควบคู่กันไปด้วย						
2.10 กรณีคนในครอบครัวยอมรับการกระทำของผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก หรือไม่สามารถปกป้องเด็กได้ และ/หรือ เมื่อเด็กต้องการฟ้องคดีอาญา อัยการควรพิจารณาการตัดความสัมพันธ์ของเด็กกับครอบครัว						
2.11 กรณีที่เด็กไม่ต้องการฟ้องร้องทางอาญา อัยการควรใช้การดำเนินการทางแพ่ง เพื่อปกป้องเด็กเช่นการกำหนดเงื่อนไขในการติดต่อ การเพิกถอนอำนาจการปกครองบางส่วน หรือทั้งหมด ในระยะเวลาที่กำหนด						
แต่ยังมีหน้าที่ในการเล็งดูในกรณีที่ผู้กระทำเป็นผู้ปกครองเด็ก	-		-			

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
3. การตรวจบันทึกหลักฐานด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต และความเห็นการบำบัดฟื้นฟู -ไม่จำเป็นต้องพาเด็กไปพบกับจิตแพทย์เพราะ ความรู้สึกว่าเด็กป่วยมีผลกระทบต่อจิตใจเด็ก						
-ไม่ควรรื้อฟื้นประวัติของการถูกล่วงเกินซ้ำ เนื่อง จากเป็นการทำให้เด็กเกิดผลกระทบทางจิตใจ เด็ก ติดอยู่กับความหลังไม่สามารถพัฒนาไปอีกขั้นได้						
-การดูพฤติกรรมเด็กเกี่ยวข้องกับภูมิหลัง ถ้าดูไม่ ชัดเจนจะเป็นผลต่อการปฏิบัติ						
-การบำบัดรักษาที่สำคัญคือ การให้เด็กใช้ชีวิต ตามปกติ อยู่ในสถานที่พักพิงที่ปลอดภัย มี บรรยากาศของความเป็นครอบครัว โดยการใช้ กิจกรรมเช่น กีฬา ดนตรี ศิลปะ เป็นการช่วยเด็กได้ คลี่คลายปัญหา						
-ไม่จำเป็นที่เด็กจะได้รับการบำบัดจากนัก จิตวิทยา						
-นักวิชาชีพต้องร่วมกับครอบครัวในการหาทาง ออกสำหรับเด็กในระยะยาว						
-เด็กที่ถูกล่วงเกินควรได้รับการปฏิบัติเหมือนกับ เด็กปกติทั่วไป ในขณะที่อยู่โรงเรียน						
ในขณะที่อยู่ชุมชนบำบัด						
-เมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาจำเป็นต้องย้อน มาดูว่าเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เด็กถูกล่วงเกินทาง เพศ						
3.1 ควรทำเป็นสหวิชาชีพตั้งแต่การซักประวัติ สุขภาพกาย การเจ็บป่วย การสัมภาษณ์ที่มี ผลในทางกฎหมาย การตรวจร่างกาย การ ตรวจสุขภาพจิตใจ รวมถึงการบำบัดฟื้นฟู						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
3.2 ผู้ชักประวัติควรทราบประวัติหรือสภาพทางด้านเขาวนปัญญาเด็กได้แก่ ความจำ ความสามารถในการสื่อสาร ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การถูกชักจูงได้ง่าย						
3.3 การชักประวัติขึ้นกับอายุเด็กที่เป็นผู้เสียหายว่าจะตัดสินใจสัมภาษณ์ผู้เสียหายเป็นการส่วนตัวก่อนแล้วจึงสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องต่อไป						
3.4 ในการชักข้อเท็จจริง จิตแพทย์ควรสัมภาษณ์ร่วมกับตำรวจ นักสังคมสงเคราะห์ และควรมีการบันทึกภาพและเสียงไว้						
3.5 การบำบัดฟื้นฟูทางสุขภาพจิตควรแยกตามสภาพอาการที่เกิดขึ้น ได้แก่ ระยะเวลาเปิดเผยความลับ ระยะของการรักษา ระยะของการฟื้นฟู						
3.6 เมื่อพบความเสียหายทางร่างกายและจิตใจแล้วพบว่าเกิดจากการกระทำของบุคคล จำเป็นต้องประสานงานกับแพทย์นิติเวช จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา นักกฎหมายโดยทันที						
3.7 เด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศจำเป็นต้องมีการดำเนินการทางกฎหมายทุกกรณี						
3.8 กรณีที่ไม่ได้ดำเนินคดีอาญาต่อผู้ที่กระทำความผิด ควรมีหลักประกันว่าเด็กต้องได้รับความคุ้มครอง โดยการดำเนินคดีแพ่งประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อส่งเด็กกลับสู่ครอบครัว						
3.9 กรณีที่เด็กไม่สามารถกลับสู่ครอบครัวได้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามนักสังคมสงเคราะห์ควรประสานงานกับวิชาชีพอื่น ในการหาครอบครัวให้เด็ก						
3.10 ก่อนที่จะแยกเด็กต้องจัดให้มีการร่วมประชุมปรึกษาระหว่างทีมสหวิชาชีพ ร่วมพิจารณาตัดสินใจวางแผนอนาคตของเด็ก รวมถึงสถานะทางครอบครัวและสังคมของเด็ก เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
<p>4. การแยกเด็กไปยังสถานที่ที่ปลอดภัยจากผู้ล่วงเกินในกรณีที่เป็บบุคคลในครอบครัวและการติดตามดูแลหลังจากได้รับการบำบัดฟื้นฟู</p> <p>- ควรให้อำนาจนักสังคมสงเคราะห์ กุมารแพทย์ องค์การเอกชนมีอำนาจตรวจสอบ และแยกเด็กให้อยู่ในที่ปลอดภัย จนกว่าครอบครัวจะได้รับการดูแลและปรับสภาพใหม่</p>						
4.1 จำเป็นต้องมีการแยกเด็กชั่วคราวกรณีที่เด็กติดต่อกับครอบครัวเดิม หรือ กรณีมีแนวโน้มที่จะส่งเด็กคืนสู่ครอบครัว						
4.1.1 ควรหาครอบครัวบำบัดฟื้นฟู(Foster home)ให้เด็ก						
4.1.2 ควรส่งเด็กเข้าศูนย์บำบัดฟื้นฟู						
4.1.3 ควรพาเด็กไปเยี่ยมครอบครัวเดิม						
ควรให้สมาชิกครอบครัวมาเยี่ยมเด็กได้						
4.1.4 ควรมีการประเมินปัจจัยเสี่ยงและหลักประกันความปลอดภัยในครอบครัวของเด็ก ก่อนที่จะส่งเด็กกลับไปอยู่ครอบครัวเดิม						
4.1.5 เมื่อประเมินปัจจัยเสี่ยงแล้ว หากมีความจำเป็น ควรย้ายเด็กออกจากชุมชนเพื่อให้เด็กใช้ชีวิตอย่างปกติสุข						
<p>4.2 การแยกเด็กระยะยาว กรณีที่เด็กไม่สามารถกลับสู่กับครอบครัวเดิมและ/หรือ ไม่มีสมาชิกในครอบครัวที่ปกป้องเด็กได้</p> <p>ก่อนการส่งต่อเด็กไปยังองค์กรอื่น ต้องหาความจำเป็นของเด็กก่อนเพื่อส่งต่อได้ตามความต้องการของเด็ก</p>						
4.2.1 ควรส่งเด็กเข้าครอบครัวบำบัดฟื้นฟูหรือศูนย์บำบัดฟื้นฟูในระยะแรก						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
4.2.2 ควรหาครอบครัวทดแทนได้แก่ ครอบครัวญาติ ครอบครัวบุญธรรม						
4.2.3 กรณีที่ไม่สามารถหาครอบครัวทด แทน ควรส่งเด็กไปยังสถานดูแลเด็กที่มีการดูแลเด็ก และสิ่งแวดล้อมคล้ายครอบครัว เช่น Group home						
4.3 ในการหาทางส่งเด็กคืนสู่สังคมควรคำนึงถึง การเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมของเด็ก การเปลี่ยนโรงเรียน						
4.4 การจัดการแยกเด็กออกจากครอบครัวชั่ว คราว ต้องใช้กลไกทางกฎหมาย						
การแยกเด็กออกจากครอบครัวเป็นการถาวร ต้องใช้กลไกทางกฎหมายเข้ามาเกี่ยวข้อง						
4.5 การติดตามดูแลเด็กจะยุติเมื่อเด็กมีวุฒิ ภาวะและสามารถปกป้องคุ้มครองตนเองได้						
4.6 ควรมีบริการที่เด็กสามารถขอความช่วยเหลือ เหลือได้ทันทีที่เด็กต้องการความช่วยเหลือ เช่น Hotlines						
5. การคุ้มครองเด็กและส่งเด็กคืนสู่สังคม การ จัดการกับผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก						
5.1 ควรมีการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดโดยมีจุด ประสงค์ให้เข้าใจวัฏจักรของพฤติกรรมทางเพศใน ลักษณะเป็นอยู่นี้						
5.2 การบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดมีจุดประสงค์ให้ ผู้กระทำผิดสำนึกและช่วยเด็กเพื่อคลี่คลาย สถานการณ์ไปในทางที่ถูกต้อง รับผิดขอการกระทำ ที่เกิดขึ้น และต้องการแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดไป						
-ควรมีกฎหมายที่บังคับให้ผู้ล่วงเกินทางเพศ ต่อเด็กได้รับการรักษาอาการทางจิต คู่กับการลงโทษอื่น การห้ามการติดต่อ การห้ามเข้าใกล้เด็กในระหว่าง การบำบัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่ผู้กระทำเป็น บุคคลในครอบครัว						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
5.3 การติดต่อระหว่างผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก และสมาชิกอื่นในครอบครัวควรจะเป็นไปตามความต้องการและประโยชน์ของเด็ก						
5.4 กรณีที่การลงโทษผู้ที่กระทำผิดจะก่อประโยชน์สูงสุดต่อเด็ก และสังคมส่วนรวม						
5.4.1 ควรให้มีการจำคุก						
5.4.2 ควรมีการถอนอำนาจปกครอง						
5.4.3 ผู้กระทำผิดต้องยังคงมีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูเด็ก						
มีการคุมประพฤติและรายงานตัวกับเจ้าหน้าที่ผู้คุมประพฤติเป็นระยะ						
5.5 การบำบัดฟื้นฟูครอบครัว ควรมีการพัฒนาทักษะการจัดการกับปัญหาในครอบครัว						
5.6 ในระยะยาวต้องติดตามผลการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดและคู่สมรส						
5.7 การบำบัดฟื้นฟูผู้ที่กระทำผิดจะเป็นการป้องกันเด็กจากการถูกละเมิดสิทธิในอนาคต						
5.8 มีการขึ้นทะเบียนรายชื่อผู้ตกเป็นเหยื่อของการล่วงเกินทางเพศ						
มีการขึ้นทะเบียนรายชื่อผู้ที่กระทำผิดและเก็บไว้เป็นความลับ เพื่อเป็นการควบคุม ป้องกันการกระทำทารุณทางเพศต่อเด็ก						

ท่านคิดว่าหัวใจสำคัญของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศในวิชาชีพของท่านคือ

.....

.....

.....

.....

.....

อุปสรรคในการปฏิบัติงานโดยทั่วไป

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถามรอบที่ 3

การพัฒนากระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

คำชี้แจง แบบสอบถามรอบที่ 3 เป็นรอบสุดท้ายเพื่อให้ท่านทราบถึงการตอบแบบสอบถามรอบที่ 2 ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบกับให้ท่านพิจารณาทบทวนการตอบที่ตรงกับความเห็นของท่าน มากที่สุดแล้วประเมินค่าข้อความที่เกี่ยวกับกระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ

การตอบแบบสอบถามรอบที่ 3 นี้ให้ท่านพิจารณาการตอบของท่านร่วมกับการตอบของผู้เชี่ยวชาญท่านอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ค่ามัธยฐาน และคะแนนที่ท่านให้นำหักในแบบสอบถามรอบที่ 2 ไว้ในแบบสอบถามนี้แล้ว โดยท่านสามารถเขียนเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่อง "เห็นด้วยกับข้อความ" เพื่อเปลี่ยนคะแนนน้ำหนักของแต่ละข้อความ หรือท่านไม่เปลี่ยนก็ได้ แต่หากการตอบของท่านในแต่ละข้อความไม่อยู่ในขอบเขตพิสัยระหว่างควอไทล์ ผู้วิจัยขอความกรุณาจากท่านได้โปรดแสดงเหตุผลอธิบายเขียนลงในช่องเหตุผล ในการตอบของท่าน

ตัวอย่าง

ข้อ ที่	ข้อความ	5	4	3	2	1	เหตุผล
0	รูปแบบของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศควรมีให้ชัดเจน	*	*		⊗		

จากตัวอย่าง แสดงว่าในการตอบแบบสอบถามรอบที่ 2 ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความ รูปแบบการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศควรมีให้ชัดเจน แต่ในการตอบรอบที่ 3 นี้ ท่านเปลี่ยนเป็นเห็นด้วยมากที่สุด ซึ่งอยู่ในขอบเขตพิสัยระหว่างควอไทล์ ในที่นี้ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ = 5.00 ถึง 3.50 และค่ามัธยฐาน = 4.50

เครื่องหมายในแบบสอบถาม

แบบสอบถามรอบนี้มีเครื่องหมาย มาตรฐานประเมินค่า (Rating Scale) ค่ามัธยฐาน (Median) และพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ตลอดจนระบุการประมาณค่าในการตอบแบบสอบถามรอบที่ 2 ของท่านด้วยโดยมีความหมายต่อไปนี้

1. มาตรฐานประเมินค่า (Rating Scale)

- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง เห็นด้วย
- 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2. ค่ามัธยฐาน(Median) คือ เป็นคะแนนตัวแทนของระดับคะแนนเห็นด้วยทั้งหมดที่ผู้เชี่ยวชาญได้ให้น้ำหนักในแต่ละข้อความ ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์แปลผลในค่ามัธยฐาน ดังนี้
 ค่ามัธยฐานตั้งแต่ 4.5 ขึ้นไป หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง
 ค่ามัธยฐานตั้งแต่ 3.5 - 4.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับข้อความนั้น
 ค่ามัธยฐานตั้งแต่ 2.5 - 3.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
 ค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.5 - 2.49 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
 ค่ามัธยฐานตั้งแต่ 1.5 หมายถึง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

3. พิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) คือ *—* เป็นระยะระหว่างควอไทล์ที่ 3 ถึงควอไทล์ที่ 1 ของข้อความนั้น ๆ

4. คะแนนที่ท่านให้น้ำหนักคือ ⊗ เป็นค่าคำตอบเดิมของท่านในแบบสอบถามรอบที่ 2

ประเด็นข้อความ

ผู้วิจัยได้นำข้อความจากแบบสอบถามในรอบที่ 2 ที่เกี่ยวกับกระบวนการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศรวม 5 ด้าน มาสร้างเป็นแบบสอบถามรอบที่ 3 นี้

โปรดกรุณาตอบทุกข้อ เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ท่านเห็นว่าเป็นการดำเนินการที่เหมาะสม

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
<p>1. การดำเนินการทางกฎหมายโดยรวม เช่น การร้องทุกข์</p> <p>1. เมื่อท่านได้รับแจ้ง Case จะต้องใช้วิธีการทางสังคมสงเคราะห์ให้การช่วยเหลือเด็กและครอบครัวก่อนที่จะพิจารณาดำเนินการทางกฎหมาย</p>						
<p>2. การดำเนินการช่วยเหลือต้องอาศัยทีมสหวิชาชีพประชุมปรึกษากันถึงผลกระทบที่จะเกิดต่อเด็ก ในการเลือกการจัดการกับเด็กในแต่ละวิธีเช่น การจัดการทางกฎหมาย การจัดการทางสังคมสงเคราะห์</p>						
<p>3. จำเป็นต้องมีหน่วยงานที่ช่วยประสานงานในระหว่างทีมสหวิชาชีพให้การช่วยเหลือเมื่อไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง</p>						
<p>4. เมื่อตกลงในทีมสหวิชาชีพไม่เป็นเอกฉันท์ จำเป็นต้องมีผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ ความเชี่ยวชาญ และมองเห็นไกลสำหรับอนาคตของเด็ก</p>						
<p>5. การนำตำรวจเข้ามาช่วยประสานงานในการจับกุม ควรพิจารณาเป็นรายไป โดยเน้นผลประโยชน์สูงสุดคือตัวเด็ก ว่าเด็กได้รับผลกระทบหรือไม่</p>						
<p>6. การตกลงเจรจาประนีประนอมกับผู้กระทำต่อเด็กมีประโยชน์มากในการพิจารณาเรื่องประโยชน์สูงสุดของเด็ก</p>						
<p>7. การนำตำรวจไปจับทำให้การตัดสินใจของครอบครัวเกิดความเสียใจภายหลัง</p>						
<p>8. ต้องมีการสืบข้อเท็จจริงตามองค์ประกอบทางกฎหมายเพื่อพิจารณาว่าจะดำเนินคดี</p>						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
หรือไม่						
9. เนื่องจากเด็กเป็นผู้เสียประโยชน์ จึงจำเป็นต้องรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตนเองในชั้นตอนใด						
10. ก่อนที่จะส่งเด็กไปพบตำรวจ ควรให้เด็กได้รับการประเมินจากจิตแพทย์ เพื่อให้เด็กได้จัดการกับความขัดแย้งภายในใจก่อน เมื่อเด็กดีขึ้นจึงให้เล่าเหตุการณ์หรือเป็นพยาน						
11. นักวิชาชีพที่ทำงานกับเด็กควรมีกฎหมายรองรับในการช่วยเหลือเด็ก เช่นการรายงานว่ามีเด็กถูกล่วงเกิน การใช้อำนาจในการแยกเด็ก						
12. เด็กควรได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยตั้งแต่เริ่มร้องเรียน						
13. ควรมีการทำความเข้าใจเรื่องการร้องทุกข์กับเด็กผู้เสียหายก่อน เพื่อสามารถให้ความคุ้มครองเด็กได้ถูกต้องตรงจุด	*			*		
14. มีความจำเป็นมากในการเตรียมความพร้อม (คือการเตรียมตัวเด็กให้พบกับพนักงานสอบสวนของรัฐ พนักงานอัยการ ศาล โดยการซักซ้อมความเข้าใจกับตัวเด็กถึงกระบวนการทางกฎหมายและผลกระทบของกระบวนการยุติธรรมต่อเด็ก) ก่อนการสอบปากคำ	*		*			
15. ในการเตรียมความพร้อมต้องคำนึงถึงอายุ เพศ วุฒิภาวะ	*	*				
16. ในการเตรียมความพร้อม ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความผูกพันระหว่างเด็กและผู้ที่เกี่ยวข้อง	*				*	
17. เมื่อเด็กไปให้การต่อพนักงานสอบสวน ในกรณีที่เด็กสามารถพูดได้แต่ไม่ยอมพูด ควรมีการฝึกอบรมพิเศษให้กับผู้ที่ซักถาม	*			*		

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
18 ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความลับที่เด็กปกปิด	*				*	
19 ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความผูกพันระหว่างเด็กและคู่ครองของผู้ที่กระทำผิด	*				*	
20 สิ่งที่สำคัญในขั้นตอนนี้คือ การแสวงหาข้อเท็จจริงจากเด็กให้ได้ไม่ว่าจะโดยนักวิชาชีพใด ตามข้อเท็จจริงที่จำเป็นในสาขาวิชาชีพนั้น ๆ	*				*	
21 การแสวงหาข้อเท็จจริงจากเด็กสามารถใช้วิธีใด ๆ ก็ได้ เช่นการใช้ Play Therapy การใช้ Anatomical dolls การถามให้เด็กเล่าเรื่อง การยกตัวอย่างของเด็กอื่น	*				*	
22 จำเป็นต้องคำนึงถึงลักษณะของเด็กโดยทั่วไปรวมถึงความพิการของเด็ก ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจ	*		*			
23 ควรมีการสอบปากคำเด็กในห้องที่จัดไว้เฉพาะโดยกระทำการไม่ปะปนกับผู้ใหญ่ เป็นห้องที่มีความเป็นส่วนตัว	*					
24 ห้องสอบสวนมีบรรยากาศความเป็นกันเอง มีความเป็นมิตร มีความปลอดภัย	*					
25 ควรมีนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาเด็กหรือบุคคลที่เด็กขอเข้าร่วมในการสอบปากคำด้วย	*		*			
26 ควรจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงของการสอบปากคำดังกล่าวไว้ - เพื่อเป็นพยานหลักฐาน	*				*	
27 - เพื่อป้องกันการเปลี่ยนคำให้การ	*				*	
28 กรณีที่เด็กสามารถบอกเล่าได้ด้วยคำพูดหรือการเขียน พนักงานสอบสวนควรใช้คำถามเปิดมีความชัดเจน	*		*			
29 -ระมัดระวังคำถามที่กระทบกระเทือนจิตใจเด็ก	*		*			

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
30 - คำถามควรมีความเป็นกลาง	*				*	
31 - ไม่เป็นการถามนำ	*				*	
32 - ไม่มีทัศนคติหรือความเห็นส่วนตัว	*		*			
33 กรณีที่เด็กไม่สามารถบอกเล่าได้ด้วยคำพูดหรือการเขียน จำเป็นต้องใช้จิตแพทย์ เข้ามาช่วยเหลือในการสอบสวนซึ่งมีวิธีการเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง เช่น การวาดภาพ การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) การใช้ตุ๊กตา (Anatomical dolls)	*				*	
34 ผู้สัมภาษณ์เด็กจำเป็นต้องมีความรู้องค์ประกอบในการเอาผิดทางกฎหมาย	*		*			
35 นักวิชาชีพที่ให้การช่วยเหลือเด็กจำเป็นต้องรู้โครงสร้าง การปฏิบัติงาน						
36 ผู้ที่ซักถามเด็กควรมีท่าทีที่สุภาพ อ่อนโยน	*		*			
37 การใช้ภาษากับเด็กต้องเป็นภาษาที่สื่อความหมายชัดเจนและเหมาะสม	*				*	
38 - เป็นภาษาที่ง่ายต่อความเข้าใจของเด็ก	*	*				
39 - โดยคำนึงถึงสภาพร่างกายและจิตใจที่อ่อนแอของเด็ก	*	*				
40- อีกทั้งยังไม่ส่งผลต่อสภาพจิตใจและผลการสอบสวนไม่ให้คลาดเคลื่อน	*		*			
41 ผู้สัมภาษณ์ควรเป็นเพศเดียวกับผู้เสียหาย	*				*	
42 ในทางปฏิบัติการใช้ผู้สัมภาษณ์เพศหญิงทำให้เข้าใจเด็กได้มากกว่า						
43 บุคลิกของผู้สัมภาษณ์มีผลมากกว่าเพศ						
44 ผู้สัมภาษณ์ควรได้รับการฝึกอบรมฝึกฝนอย่างเชี่ยวชาญในเรื่องจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก	*		*			
45 ควรมีวิธีการให้ผู้เสียหายสามารถระบุหรือยืนยันตัวผู้กระทำผิดโดยไม่ต้องมีการเผชิญ	*		*			

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
หน้า						
46 เด็กควรมีผู้แทนเฉพาะคดีในการยื่นคำร้องต่อศาล ไม่จำกัดในคดีแพ่ง คดีอาญา	*			*		
47 ควรแบ่งแยกวิธีปฏิบัติต่อผู้ใหญ่และวิธีปฏิบัติต่อเด็ก	*		*			
48 เด็กผู้เสียหายหรือพยานเด็กควรได้รับการคุ้มครองปลอดภัยจากการคุกคามทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากผู้กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ในครอบครัวหรือนอกครอบครัว	*	*				
49 เมื่อพนักงานสอบสวนได้หลักฐานพร้อมแล้วจึงส่งเรื่องให้อัยการดำเนินการฟ้องร้องโดยทันที	*	*				
50 เมื่อพนักงานสอบสวนได้หลักฐานพร้อมถึงแม้มีพยานหลักฐานที่มีมูลเช่นเห็นว่ามีกระทำความผิดเกิดขึ้นจริง พนักงานสอบสวนจะใช้ดุลยพินิจในเรื่องการส่งให้อัยการดำเนินการฟ้องร้อง	*		*			
51 เมื่อเกิดการล่วงเกินโดยบุคคลในครอบครัว จะต้องมีการฟังความเห็นจากบุคคลากรในวิชาชีพอื่น ที่อยู่ในทีมสหวิชาชีพ	*	*				
52 การสอบสวนให้ได้หลักฐานสมบูรณ์ ควร มีทีมสหวิชาชีพร่วมพิจารณาประกอบด้วย	*	*				
53 พยานผู้เชี่ยวชาญสามารถพิสูจน์และระบุตัวผู้กระทำผิดหากมีหลักฐานเพียงพอ	*	*				
54 พยานผู้เชี่ยวชาญมีน้ำหนักมากกว่าพยานทั่วไป เนื่องจากได้ข้อเท็จจริงโดยการอาศัยความรู้ทางวิชาการ ตามกระบวนการการหาข้อเท็จจริง	*		*			
55 ในการที่พนักงานอัยการสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องนอกจากพยานหลักฐาน จำเป็นต้องมีประเด็นอื่น (เช่น การจัดการอนาคตเด็ก การศึกษาของเด็ก ด้านสุขภาพกายและสุขภาพ	*		*			

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
จิต) มาร่วมพิจารณาประกอบการสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องด้วย						
56 พนักงานสอบสวนควรคำนึงถึงประเด็นที่นำมาพิจารณาร่วมในการสั่งฟ้องคือ การฟ้องมีประโยชน์สาธารณะ	*		*			
57 ควรคำนึงถึงประเด็นที่นำมาพิจารณาร่วมในการมีความเห็นสั่งฟ้องว่ามีประโยชน์สูงสุดต่อเด็กหรือไม่	*		*			
58 การใช้ดุลยพินิจในการฟ้องหรือไม่ฟ้องคดี อัยการใช้ดุลยพินิจแต่เพียงลำพัง			*		*	
59 การใช้ดุลยพินิจในการฟ้องหรือไม่ฟ้องคดี พนักงานอัยการควรใช้ดุลยพินิจและอาศัยความเห็นของผู้เชี่ยวชาญสาขาอื่นประกอบด้วย	*	*				
60 พนักงานอัยการควรใช้ดุลยพินิจนอกเหนือจากกระบวนการทางอาญาเช่นวิธีการเพื่อความปลอดภัย เสนอต่ศาลในการเพิกถอนอำนาจปกครอง	*	*				
61 จำเป็นต้องมีผู้คุ้มครองดูแลเด็กชั่วคราวระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี	*	*				
2. การกระทำที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม : การสืบสวน สอบสวนคดี การให้การ การเป็นพยานในศาล 2.1 กรณีเด็กมาให้การเป็นพยานในศาลควรมีการเตรียมความพร้อมของเด็กในการให้การในห้องพิจารณาคดี	*	*				
ผู้ที่เตรียมเด็กควรมีความรู้ในทางจิตวิทยาและรู้ขั้นตอนการดำเนินการทางกฎหมายเป็นอย่างดี						
2.2 ควรพาเด็กไปพบผู้พิพากษาหลังจากที่ได้เห็นจากในห้องพิจารณาคดีอื่น ๆ ให้เด็กเกิดความเข้าใจ ค้นเคยกับหน้าที่ของผู้	*		*			

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
พิพากษา (โดยที่ผู้พิพากษา ที่พาไปพบนั้นไม่ใช่ผู้ที่จะนั่งพิจารณาคดีเอง) เพื่อแสดงให้เห็นเด็กเกิดความพร้อม และเห็นถึงขั้นตอนที่ปฏิบัติต่อเด็ก						
2.3 ควรมีการพาเด็กไปพบผู้พิพากษาหลังจากที่ได้เห็นจากในห้องพิจารณาคดี เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พิพากษาพร้อมที่จะฟังความเห็นรวมถึงมีความพร้อมที่จะคุ้มครองเด็ก	*		*			
2.3.1 ควรจัดให้เด็ก(โจทก์)อยู่ในห้องให้การอื่นที่ไม่ใช่ห้องห้องพิจารณาคดี โดยใช้ VDO link ให้การต่อทนายจำเลย โดยที่เด็กไม่ต้องเผชิญหน้ากับผู้อื่นนอกจากผู้ที่สัมภาษณ์	*	*				
2.3.2 ควรจัดให้บุคคลที่สอบถามเด็ก(ทนายและอัยการ)ถามคำถามผ่านนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ โดยถ่ายทอดภาพและเสียงของการเบิกความของพยานผู้เสียหายไปยังห้องพิจารณาคดี	*	*				
2.4 ควรจะมีกระบวนการที่แก้ไขการซักค้านซึ่งจะก่อผลต่อจิตใจเด็กโดยตรง	*	*				
2.5 ในการสืบพยานเด็ก ควรมีวิธีการในการแก้ปัญหากรณีที่เด็กไม่สามารถมาให้การได้	*	*				
2.6 กรณีไม่มีเด็กที่เป็นพยานมาเบิกความในชั้นศาล ควรให้ศาลรับฟังสื่อบันทึกภาพและเสียงคำให้การพยานเด็กนั้นที่ทำได้ในชั้นสอบสวน เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความในชั้นศาลได้	*	*				
2.7 ควรให้สืบพยานไว้ทันทีก่อนคดีถึงศาลเพื่อป้องกันการถูกคุกคาม	*	*				
2.8 กรณีเด็กถูกล่วงเกินทางเพศ (เช่น การพยายามมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ถูกข่มขืน	*	*				

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
ถูกกระทำซ้ำเรา รวมกรณีเด็กชายถูกกระทำทางทวารหนัก) เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก ควรจะมีการดำเนินการทางอาญา						
- ควรมีการบำบัดฟื้นฟูเด็กควบคู่กันไปด้วย						
2.10 กรณีคนในครอบครัวยอมรับการกระทำของผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก หรือไม่สามารถปกป้องเด็กได้ และ/หรือ เมื่อเด็กต้องการฟ้องคดีอาญา อัยการควรพิจารณาการตัดความสัมพันธ์ของเด็กกับครอบครัว	*		*			
2.11 กรณีที่เด็กไม่ต้องการฟ้องร้องทางอาญา อัยการควรใช้การดำเนินการทางแพ่งเพื่อปกป้องเด็กเช่นการกำหนดเงื่อนไขในการติดต่อ การเพิกถอนอำนาจการปกครองบางส่วน หรือทั้งหมด ในระยะเวลาที่กำหนด	*		*			
แต่ยังมีหน้าที่ในการเลี้ยงดูในกรณีที่ผู้กระทำเป็นผู้ปกครองเด็ก						
3. การตรวจบันทึกหลักฐานด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต และความเห็นการบำบัดฟื้นฟู - ไม่จำเป็นต้องพาเด็กไปพบกับจิตแพทย์ เพราะความรู้สึกว่าเด็กป่วยมีผลกระทบต่อจิตใจเด็ก						
- ไม่ควรรื้อฟื้นประวัติของการถูกล่วงเกินซ้ำ เนื่องจากเป็นการทำให้เด็กเกิดผลกระทบทางจิตใจ เด็กติดอยู่กับความหลังไม่สามารถพัฒนาไปอีกขั้นได้						
- การดูพฤติกรรมเด็กเกี่ยวข้องกับภูมิหลัง ถ้าดูไม่ชัดเจนจะเป็นผลต่อการปฏิบัติ						
- การบำบัดรักษาที่สำคัญคือ การให้เด็กใช้ชีวิตตามปกติ อยู่ในสถานที่พักพิงที่ปลอดภัย มีบรรยากาศของความเป็นครอบครัว โดย						

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
การใช้กิจกรรมเช่น กีฬา ดนตรี ศิลปะ เป็น การช่วยเด็กได้คลี่คลายปัญหา						
-ไม่จำเป็นที่เด็กจะได้รับการบำบัดจากนัก จิตวิทยา						
-นักวิชาชีพต้องร่วมกับครอบครัวในการ หาทางออกสำหรับเด็กในระยะยาว						
-เด็กที่ถูกล่วงเกินควรได้รับการปฏิบัติ เหมือนกับเด็กปกติทั่วไป ในขณะที่อยู่โรงเรียน						
ในขณะที่อยู่ชุมชนบำบัด						
-เมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาจำเป็น ต้องย้อนมาดูว่าเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เด็ก ถูกล่วงเกินทางเพศ						
3.1 ควรทำเป็นสหวิชาชีพตั้งแต่การซัก ประวัติสุขภาพกาย การเจ็บป่วย การ สัมภาษณ์ที่มีผลในทางกฎหมาย การตรวจ ร่างกาย การตรวจสภาพจิตใจ รวมถึงการ บำบัดฟื้นฟู	*	*				
3.2 ผู้ซักประวัติควรทราบประวัติหรือ สภาพทางด้านเขาวนปัญญาเด็กได้แก่ ความ จำ ความสามารถในการสื่อสาร ความรู้เกี่ยว กับเรื่องเพศ การถูกชักจูงได้ง่าย	*	*				
3.3 การซักประวัติขึ้นกับอายุเด็กที่เป็นผู้ เสียหายว่าจะตัดสินใจสัมภาษณ์ผู้เสียหาย เป็นการส่วนตัวก่อนแล้วจึงสัมภาษณ์ผู้เกี่ยว ข้องต่อไป	*	*				
3.4 ในการซักข้อเท็จจริง จิตแพทย์ควร สัมภาษณ์ร่วมกับตำรวจ นักสังคมสงเคราะห์ และควรมีการบันทึกภาพและเสียงไว้	*		*			

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
3.5 การบำบัดฟื้นฟูทางสุขภาพจิตควรแยกตามสภาพอาการที่เกิดขึ้น ได้แก่ ระยะการเปิดเผยความลับ ระยะของการรักษา ระยะของการฟื้นฟู	*	*				
3.6 เมื่อพบความเสียหายทางร่างกายและจิตใจแล้วพบว่าเกิดจากการกระทำของบุคคล จำเป็นต้องประสานงานกับแพทย์นิติเวช จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา นักกฎหมายโดยทันที	*					
3.7 เด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศจำเป็นต้องมีการดำเนินการทางกฎหมายทุกกรณี	*		*			
3.8 กรณีที่ไม่ได้ดำเนินคดีอาญาต่อผู้กระทำความผิด ควรมีหลักประกันว่าเด็กต้องได้รับความคุ้มครอง โดยการดำเนินคดีแพ่งประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อส่งเด็กกลับสู่ครอบครัว	*					
3.9 กรณีที่เด็กไม่สามารถกลับสู่ครอบครัวได้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามนักสังคมสงเคราะห์ควรประสานงานกับวิชาชีพอื่น ในการหาครอบครัวให้เด็ก	*					
3.10 ก่อนที่จะแยกเด็กต้องจัดให้มีการร่วมประชุมปรึกษาระหว่างทีมสหวิชาชีพ ร่วมพิจารณาตัดสินใจวางแผนอนาคตของเด็ก รวมถึงสถานะทางครอบครัวและสังคมของเด็ก เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก	*					
4. การแยกเด็กไปยังสถานที่ที่ปลอดภัยจากผู้ล่วงเกินในกรณีที่บุคคลในครอบครัวและการติดตามดูแลหลังจากได้รับการบำบัดฟื้นฟู - ควรให้อำนาจนักสังคมสงเคราะห์ กุมารแพทย์ องค์กรเอกชนมีอำนาจตรวจสอบ และแยกเด็กให้อยู่ในที่ปลอดภัย จนกว่าครอบครัวจะได้รับการดูแลและปรับ		*		*		

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
สภาพใหม่						
4.1 จำเป็นต้องมีการแยกเด็กชั่วคราว กรณีที่เด็กติดต่อกับครอบครัวเดิม หรือ กรณีมีแนวโน้มที่จะส่งเด็กคืนสู่ครอบครัว						
4.1.1 ควรหาครอบครัวบำบัด ฟื้นฟู(Foster home)ให้เด็ก	*	*				
4.1.2 ควรส่งเด็กเข้าศูนย์บำบัด ฟื้นฟู	*		*			
4.1.3 ควรพาเด็กไปเยี่ยมครอบครัว เดิม	*	*				
ควรให้สมาชิกครอบครัวมา เยี่ยมเด็กได้	*	*				
4.1.4 ควรมีการประเมินปัจจัยเสี่ยง และหลักประกันความปลอดภัยในครอบครัว ของเด็ก ก่อนที่จะส่งเด็กกลับไปอยู่ครอบ ครัวเดิม	*					
4.1.5 เมื่อประเมินปัจจัยเสี่ยงแล้ว หากมีความจำเป็น ควรย้ายเด็กออกจาก ชุมชนเพื่อให้เด็กใช้ชีวิตอย่างปกติสุข	*	*				
4.2 การแยกเด็กระยะยาว กรณีที่เด็กไม่ สามารถกลับสู่กับครอบครัวเดิมและ/หรือ ไม่มีสมาชิกในครอบครัวที่ปกป้องเด็กได้ ก่อนการส่งต่อเด็กไปยังองค์กรอื่น ต้องหาความจำเป็นของเด็กก่อนเพื่อส่งต่อ ได้ตามความต้องการของเด็ก	*	*				
4.2.1 ควรส่งเด็กเข้าครอบครัว บำบัดฟื้นฟูหรือศูนย์บำบัดฟื้นฟูในระยะแรก	*	*				
4.2.2 ควรหาครอบครัวทดแทน ได้แก่ ครอบครัวญาติ ครอบครัวบุญธรรม	*	*				

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
4.2.3 กรณีที่ไม่สามารถหาครอบครัวทดแทน ควรส่งเด็กไปยังสถานดูแลเด็กที่มีการดูแลเด็กและสิ่งแวดลอมคล้ายครอบครัว เช่น Group home	*	*				
4.3 ในการหาทางส่งเด็กคืนสู่สังคมควรคำนึงถึงการเปลี่ยนสิ่งแวดลอมของเด็ก การเปลี่ยนโรงเรียน	*	*				
4.4 การจัดการแยกเด็กออกจากครอบครัวชั่วคราว ต้องใช้กลไกทางกฎหมาย	*		*			
การแยกเด็กออกจากครอบครัวเป็นการถาวรต้องใช้กลไกทางกฎหมายเข้ามาเกี่ยวข้อง						
4.5 การติดตามดูแลเด็กจะยุติเมื่อเด็กมีวุฒิภาวะและสามารถปกป้องคุ้มครองตนเองได้	*	*				
4.6 ควรมีบริการที่เด็กสามารถขอความช่วยเหลือได้ทันทีที่เด็กต้องการความช่วยเหลือ เช่น Hotlines	*					
5. การคุ้มครองเด็กและส่งเด็กคืนสู่สังคม การจัดการกับผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก	*	*				
5.1 ควรมีการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดโดยมีจุดประสงค์ให้เข้าใจวัฏจักรของพฤติกรรมทางเพศในลักษณะเป็นอยู่	*	*				
5.2 การบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดมีจุดประสงค์ให้ผู้กระทำผิดสำนึกและช่วยเด็กเพื่อคลี่คลายสถานการณ์ไปในทางที่ถูกต้อง รับผิดชอบการกระทำที่เกิดขึ้น และต้องการแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดไป	*	*				

ข้อความ	เห็นด้วยกับข้อความ					เหตุผล
	5	4	3	2	1	
-ควรมีกฎหมายที่บังคับให้ผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็กได้รับการรักษาอาการทางจิต คู่กับการลงโทษอื่น การห้ามการติดต่อ การห้ามเข้าใกล้เด็กในระหว่างการบำบัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่ทำเป็นบุคคลในครอบครัว						
5.3 การติดต่อระหว่างผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก และสมาชิกอื่นในครอบครัวควรจะเป็นไปตามความต้องการและประโยชน์ของเด็ก	*	*				
5.4 กรณีที่การลงโทษผู้ที่กระทำผิดจะก่อประโยชน์สูงสุดต่อเด็ก และสังคมส่วนรวม	*		*			
5.4.1 ควรให้มีการจำคุก						
5.4.2 ควรมีการถอนอำนาจปกครอง	*		*			
5.4.3 ผู้กระทำผิดต้องยังคงมีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูเด็ก		*			*	
มีการคุมประพฤติและรายงานตัวกับเจ้าหน้าที่ผู้คุมประพฤติเป็นระยะ						
5.5 การบำบัดฟื้นฟูครอบครัว ควรมีการพัฒนาทักษะการจัดการกับปัญหาในครอบครัว	*		*			
5.6 ในระยะยาวต้องติดตามผลการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดและคู่สมรส	*	*				
5.7 การบำบัดฟื้นฟูผู้ที่กระทำผิดจะเป็นการป้องกันเด็กจากการถูกละเมิดสิทธิในอนาคต	*	*				
5.8 มีการขึ้นทะเบียนรายชื่อผู้ตกเป็นเหยื่อของการล่วงเกินทางเพศ	*		*			
มีการขึ้นทะเบียนรายชื่อผู้ที่กระทำผิดและเก็บไว้เป็นความลับ เพื่อเป็นการควบคุมป้องกันการกระทำทารุณทางเพศต่อเด็ก						

ท่านคิดว่าหัวใจสำคัญของการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศในสาขาวิชาชีพของท่านคือ

.....
.....
.....
.....
.....

อุปสรรคในการปฏิบัติงานโดยทั่วไป

.....
.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....
.....
.....
.....
.....

ภาคผนวก ค รายชื่อผู้ตอบแบบสอบถาม

นักสังคมสงเคราะห์

1. คุณเปลี่ยน แดงหวาน	กองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก
2. คุณมนตรี สินทวิชัย	มูลนิธิคุ้มครองเด็ก
3. คุณเสาวนีย์ สีลานุช	หัวหน้าฝ่ายสังคมสงเคราะห์ กรุงเทพมหานคร
4. คุณบุญล้อม กานต์ศักดิ์สรายุ	หัวหน้าโครงการฟื้นฟูสภาพครอบครัว สหทัยมูลนิธิ
5. คุณเพียงใจ ไชยคำ	นักสังคมสงเคราะห์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

นักจิตวิทยา

1. คุณณัฐวดี ณ มโนรม	นักสังคมสงเคราะห์ทางจิตเวช ศิริราชพยาบาล
2. คุณรัตติยา ดาลุนสิม	หัวหน้างานฝ่ายบำบัดฟื้นฟู บ้านอุ๋นรักศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
3. คุณอภิรดี เพ็ชรชื่อ	หัวหน้างานฝ่ายบำบัดฟื้นฟูบ้านทอฝัน ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
4. คุณศศิธร ไพทีกุล	นักจิตวิทยา ศิริราชพยาบาล
5. คุณจิราภา เวคะวนิชย์	นักจิตวิทยา ศิริราชพยาบาล

นักกฎหมาย

1. คุณวาสนา แก่นพรัตน์	หัวหน้าฝ่ายช่วยเหลือ ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
2. คุณโอภาส วโรภาส	อัยการพิเศษ ฝ่ายคุ้มครองสิทธิเด็ก สำนักงานอัยการสูงสุด
3. คุณตระกูล วินิจฉัยภาค	อัยการพิเศษ ฝ่ายคุ้มครองสิทธิเด็ก สำนักงานอัยการสูงสุด
4. คุณดุษฎี หัสละเมียร	ผู้พิพากษาสำนักงานส่งเสริมตุลาการ กระทรวงยุติธรรม
5. คุณณัฐจักร ปัทมสิงห์ ณอยุธยา	อัยการจังหวัดชลบุรี

จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น

1. รศ.พญ. อูมาพร ตรังคสมบัติ
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ศ.พญ.วันเพ็ญ บุญประกอบ
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล
3. รศ.พนม เกตุมาน
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล
4. พญ.เบญจพร ปัญญาองค์
ศูนย์สุขวิทยาจิต

5. พญ. วินัดดา ปิยะศิลป์
สถาบันสุขภาพทหารอากาศ

แพทย์ทั่วไป (กุมารแพทย์ สูตินรีแพทย์ นิติแพทย์ นิติจิตแพทย์)

1. ศ. พญ.คุณหญิง สำหรี จิตตินันท์
ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ศ.นพ.เอนก อารีพรรค
ภาควิชาสูตินรีเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. รศ.นพ. วิสูตร ฟองศิริไพบูลย์
ภาควิชานิติเวช คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล
4. นพ.มาโนช โชคแจ่มใส
ภาควิชานิติเวช คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. นพ. ประภาส อุครานันท์
จิตแพทย์ โรงพยาบาลนิติจิตเวช

พนักงานสอบสวน

1. รตท.หญิงศิริประภา สุภารัตน์โชติ	สน.บางนา
2. รตท.หญิงศิริรัตน์ สุขภูติ	สน.ตลิ่งชัน
3. รตท.หญิงกัญญา แदनมะตาม	สน.บางซื่อ
4. รตท.หญิงฉัตรแก้ว วรรณฉวี	สน.บางซื่อ
5. พตต. เขวงศักดิ์ สิ้นสูงสุด	กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน

ภาคผนวก ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องกับการล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก

กฎหมายแพ่ง

กฎหมายป้องกันการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศต่อเด็กไว้ โดยกำหนดมาตรการการห้ามสมรส ทั้งในระหว่างญาติสืบสายโลหิตเดียวกัน รวมทั้งผู้รับบุตรบุญธรรมกับบุตรบุญธรรมดังนี้

มาตรา 1450 ชายหญิงซึ่งเป็นญาติสืบสายโลหิตโดยตรงขึ้นไปหรือลงมาก็ดี เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมแต่บิดาหรือมารดาก็ดี จะทำการสมรสกันไม่ได้ ความเป็นญาติดังกล่าวนี้ให้ถือตามสายโลหิตโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นที่เกิดกันโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

มาตรา 1451 ผู้รับบุตรบุญธรรมและบุตรบุญธรรมจะสมรสกันไม่ได้

มาตรา 1598 / 32 รับบุตรบุญธรรมย่อมเป็นอันยกเลิกหรือมีการสมรสฝ่าฝืน มาตรา 1451

กฎหมายอาญา

กฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิดทางเพศแก่เด็กทั้งในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามมาตรา 277, 277 ทวิ และ 277ตรี และความผิดฐานอนาจารตามมาตรา 279 และมาตรา 280 และหากความผิดนั้นได้กระทำต่อเด็ก โดยผู้กระทำเป็นบิดา มารดา ครูอาจารย์ หรือผู้ควบคุมเด็กตามหน้าที่ราชการ กฎหมายก็จะลงโทษหนักขึ้นไปอีกตามมาตรา 285 ดังนี้

กรณีข่มขืนกระทำชำเรา

มาตรา 277 ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกิน สิบห้า ปี ซึ่งมีไขภรรยาของตน โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีหรือ ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึง สี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำตามความผิดวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกิน สิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ เจ็ดปีหรือ ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึง สี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคแรกหรือวรรคสองได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกัน อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นไม่ยินยอม หรือได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ตามวรรคแรก ถ้าเป็นการกระทำที่ชายกระทำกับเด็กหญิงอายุกว่าสิบสามปีแต่ไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กหญิงนั้นยินยอมและภายหลังศาลอนุญาตให้ชายและเด็กหญิงนั้นสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ได้รับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสในระหว่างที่ผู้กระทำความผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อยผู้กระทำความผิดนั้นไป

มาตรา 277 ทวิ ถ้ากระทำความผิดตามมาตรา 277 วรรคแรกหรือวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้กระทำ

1. รัับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต
2. ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 ตริ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 277 วรรค สามเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

1. รัับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต
2. ถึงแก่ความตายผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต

กรณีกระทำอนาจาร

มาตรา 279 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่ถึงไม่เกิน สิบห้า ปี โดยเด็กหญิงนั้น จะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีหรือ ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยเด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปีหรือ ปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 280 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 279 เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

1. รัับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต
2. ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

กรณีต้องรับโทษหนัก

มาตรา 285 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 277, 277ทวิ, 277 ตริ, 279, 280 เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดานศิษย์ ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความปกครองในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล ผู้กระทำต้องรับโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆหนึ่งในสาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หมวดสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดาและบุตร

มาตรา 1562 ผู้ใดจะฟ้องบุพการีของตนเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญาไม่ได้ แต่เมื่อผู้นั้นร้องขอ อัยการจะยกคดีขึ้นว่ากล่าวก็ได้

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะ 3 คู่ความ

มาตรา 55 เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้น เกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลใดตามกฎหมายแพ่ง หรือบุคคลจะต้องใช้สิทธิทางศาล บุคคลนั้นชอบที่จะเสนอคดีของตนต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายนี้

มาตรา 56 ถ้าผู้ใดมีความสามารถไม่มีผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้แทนโดยชอบธรรมทำหน้าที่ไม่ได้ ศาลมีอำนาจออกคำสั่งให้อนุญาตหรือให้ความยินยอมตามที่ต้องการ หรือตั้งผู้แทนเฉพาะคดีนั้นให้แก่ผู้ใดที่มีความสามารถ ถ้าไม่มีบุคคลอื่นใด ให้ศาลมีอำนาจตั้งพนักงานอัยการหรือเจ้าหน้าที่พนักงานฝ่ายปกครองอื่นให้เป็นผู้แทนได้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ความผิดต่อเสรีภาพและชื่อเสียง

มาตรา 317 ผู้ใดโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร พรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ช้อ หรือจำหน่าย หรือรับตัวเด็กซึ่งถูกพรกตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรางนั้น

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำให้ก่อทำร้าย หรือเพื่อการอนาจาร ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

การสอบสวนสามัญ

มาตรา 140 เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้จัดการอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

1. ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด และความผิดนั้นมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน สามปี ให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวนและบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้แล้วส่งบันทึกพร้อมกับสำนวนไปยังพนักงานอัยการ

ถ้าอัตราโทษอย่างสูงเกินกว่าสามปี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการพร้อมทั้งความเห็นที่ควรให้จัดการสอบสวน

ถ้าพนักงานอัยการสั่งให้งด หรือให้ทำการสอบสวนต่อไปให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนั้น

2. ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด ให้ใช้บทบัญญัติในมาตรา ต่อไปนี้

มาตรา 141 ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ เมื่อได้ความตามทางการสอบสวนอย่างใด ให้ทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้อง หรือไม่สั่งฟ้อง ส่งไปพร้อมกับสำนวนยังพนักงานอัยการ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ยุติการสอบสวนโดยสั่งไม่ฟ้อง และแจ้งคำสั่งนี้ให้พนักงานสอบสวนทราบ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็ให้ส่งพนักงานสอบสวนปฏิบัติเช่นนั้น

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา มา ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

มาตรา 142 ถ้ารู้ตัวผู้กระทำผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่ ปรีอปล่อยชั่วคราว หรือ เชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นตามท้องสำนวนการสอบสวน ว่าควรถังฟ้องหรือไม่ฟ้อง ส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ส่งแต่สำนวนพร้อมด้วยความเห็นไปยังพนักงานอัยการ ส่วนตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยหรือปล่อยชั่วคราว ถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ให้ขอเองหรือขอให้พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหาผู้นั้นถูกขังอยู่แล้ว

แต่ถ้าเป็นความผิดที่พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้และผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติตามเปรียบเทียบนั้นแล้ว ให้บันทึกการเปรียบเทียบนั้นไว้แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

มาตรา 143 เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อน ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งฟ้องและแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหามาเพื่อฟ้องต่อไป

2. ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งไม่ฟ้อง

ในกรณีหนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

ก) สั่งตามที่เห็นสมควร ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม หรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถามเพื่อส่งต่อไป

ข) วินิจฉัยว่าควรปล่อยตัวผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือให้ศาลขัง แล้วแต่กรณี และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น ฟ้องคดีอาญาและไต่สวนมูลฟ้อง

มาตรา 167 ถ้าปรากฏว่าคดีมีมูล ให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไปเฉพาะกระทงที่มีมูล ถ้าคดีไม่มีมูลให้ศาลพิจารณายกฟ้อง

ลักษณะ 2 การพิจารณา

มาตรา 172 การพิจารณาและสืบพยานในศาล ให้ทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

เมื่อโจทก์หรือทนายโจทก์และจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลแล้ว และศาลเชื่อว่าเป็นจำเลยจริงให้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังและถามว่าได้กระทำผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้จดไว้ ถ้าจำเลยไม่ยอมให้การ ก็ให้จดรายงานไว้และดำเนินการพิจารณาต่อไป

มาตรา 172 ทวิ ภายหลังจากศาลได้ดำเนินการตามมาตรา 172 วรรคสองแล้ว เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร เพื่อให้การดำเนินการพิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้า ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานล้หลังจำเลยได้ ในกรณีต่อไปนี้

1. ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน สิบปี จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม หรือในคดีที่มีโทษปรับสถานเดียว เมื่อจำเลยมีทนายและจำเลยได้รับอนุญาตจากศาลที่จะไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยาน

2. ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาลพอใจตามคำแถลงของโจทก์ว่า การพิจารณาและการสืบพยานตามที่โจทก์ขอให้กระทำไม่เกี่ยวข้องกับจำเลยคนใด ศาลจะพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยคนนั้นก็ได้

3. ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาลเห็นสมควรจะพิจารณาและสืบพยานจำเลยคนหนึ่งๆ ลับหลังจำเลยคนอื่นๆ ได้

ในคดีที่ศาลพิจารณาและสืบพยานตาม ข้อ 2 หรือ 3 ลับหลังจำเลยคนใด ไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด ห้ามมิให้ศาลรับฟังการพิจารณาและการสืบพยานที่ลับหลังนั้นเป็นผลเสียต่อจำเลยคนนั้น

คำพิพากษาและคำสั่ง

มาตรา 185 ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำผิดก็ดี การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดก็ดี คดีขาดอายุความแล้วก็ดี มีเหตุตามกฎหมายที่จำเลยไม่ควรถูกปรับโทษก็ดี ให้ศาลยกฟ้องโจทก์แล้วปล่อยตัวจำเลยไป แต่ศาลสั่งจะขังจำเลยไว้หรือปล่อยตัวชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุดก็ได้

มาตรา 188 คำพิพากษาหรือคำสั่งมีผลตั้งแต่วันที่ได้อ่านในศาลโดยเปิดเผยเป็นต้นไป

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวพวงค์ศรี ชันธิกุล เกิดเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2514 ที่จังหวัดลำปาง สำเร็จการศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิต จากคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อปีการศึกษา 2536 จากนั้นเข้ารับการศึกษาระดับปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2537